

Sygn. akt VII U 2503/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2015 roku.

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Grażyna Cichosz

Protokolant st. sekr. sąd. Małgorzata Sobczuk

po rozpoznaniu w dniu 26 października 2015 roku w Lublinie

sprawy M. M. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania M. M. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 16 października 2014 roku znak (...)

I. zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje M. M. (1) prawo do emerytury od dnia(...) roku;

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. na rzecz M. M. (1) kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

VIIU 2503/14

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. decyzją z dnia 16 października 2014 roku odmówił M. M. przyznania prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach. W uzasadnieniu podano, że wnioskodawca nie wykazał okresu 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Odwołanie od decyzji, złożył wnioskodawca podnosząc, że nie zgadza się z decyzją i domaga się ustalenia okresów wykonywania pracy w warunkach szczególnych w Zakładzie Usług (...) Sp. z o. o. w L. od dnia 1 sierpnia 1983 roku do 31 grudnia 1998 roku na stanowisku elektromontera rozdzielni i sieci energetycznej oraz elektromontera wysokiego napięcia – zasilania podstacji (k. 3).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca urodził się (...).

Do okoliczności spornej w niniejszej sprawie należało zatrudnienie wnioskodawcy w Zakładzie Usług (...) Sp. z o. o. w L. od dnia 1 sierpnia 1983 roku do 31 grudnia 1998 roku w warunkach szczególnych.

W celu jej wyjaśnienia Sąd dopuścił dowody z dokumentów w postaci akt emerytalnych wnioskodawcy, akt osobowych z zatrudnienia w spornym okresie oraz zeznań świadków zatrudnionych razem z wnioskodawcą, oraz dowody w postaci wyjaśnień i zeznania wnioskodawcy w trybie art. 299 kpc .

W toku niniejszego postępowania ustalono, iż wnioskodawca rozpoczął pracę w dniu 1 sierpnia 1983 roku w Zakładzie Usług (...) Sp. z o. o. w L. na czas nieokreślony na stanowisku elektromontera zakładowego. Od 1988 roku w angażach wnioskodawcy bez wypowiedzenia dotychczasowych warunków pracy pojawia się nazwa stanowiska jako elektromonter urządzeń i aparatury rozdzielczej i takie stanowisko istnieje do końca spornego okresu (akta osobowe k.22). Wnioskodawca na wskazanych wyżej stanowiskach zajmował się obsługą stacji zasilającej w energię cały zakład. Do jego obowiązków należało włączanie i wyłączanie sekcji tj. części rozdzielni. W stacji zasilania, którą obsługiwał wnioskodawca było wysokie napięcie. Zajmował się także remontami, które wykonywane były na wysokości nadto dokonywał przełączeń, napraw, obsługi urządzeń będących w ruchu, naprawą sieci i urządzeń pracujących pod napięciem. Pracę wykonywał w pełnym wymiarze czasu pracy, w brygadzie w ruchu ciągłym na zmianach. Wnioskodawca otrzymywał dodatek za pracę w warunkach szczególnych jak również posiłki regeneracyjne. Do wykonywania pracy wnioskodawca posiadał uprawnienia (...). Część pracy była wykonywana pod dozorem technicznym na pisemne polecenia (zeznania świadków T. G. k. 32-33, A. M. k.33, R. B. k. 33-34, wyjaśnienia wnioskodawcy potwierdzone zeznaniami k.18 i 35) .

W postępowaniu sądowym nie obowiązują ograniczenia, co do środków dowodowych określone w cytowanym rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997 roku, I UKN 186/97, OSNP z 1998 roku, Nr 11, poz. 342, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 roku, III UZP 48 LEX nr 14630, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 roku III UZP 6/84, LEX nr 14625), stąd powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o przytoczone dowody z dokumentów zawarte w aktach osobowych i zeznania świadków, które obdarzono wiarą w całości.

W świetle powyższych ustaleń należało stwierdzić, że wyjaśnienia i zeznania wnioskodawcy złożone w trybie art. 299 kpc zasługują na pełne uwzględnienie. Są one zgodne z dokumentacją zawartą w aktach osobowych , jak i z zeznaniami świadków. Są one logiczne, szczegółowe, korespondują ze sobą i wzajemnie się uzupełniają. Należy także podnieść, że świadkowie to osoby obce dla wnioskodawcy i nie mające żadnego interesu w korzystnym dla niego rozstrzygnięciu. Pracowali ze skarżącym, stąd wiedza ich oparta jest na bezpośrednich spostrzeżeniach dotyczących pracy, jaką wykonywał. T. G. pełnił funkcje kierownicze w (...) Był doskonale zorientowany co do charakteru pracy wnioskodawcy, jego obowiązków i warunków pracy. Jego zeznania są pełne i wiarygodne. Świadek A. M. pracował na takim samym stanowisku co wnioskodawca, nadto przez pewien okres był jego przełożonym. Świadek R. B. pracował z wnioskodawcą na takim samym stanowisku w głównej stacji, wykonywał tego samego rodzaju prace i świadczył pracę w takich samych szkodliwych warunkach. **Świadek ten wyrokiem sądu otrzymał wcześniejszą emeryturę z tytułu takiej samej pracy co praca wnioskodawcy będąca przedmiotem niniejszego sporu.**

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy jest zasadne.

Zgodnie z przepisem art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.jedn. Dz.U.2009.153.1227 ze zm.), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego m.in. w art. 32, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli: 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Na podstawie art. 32 ust. 1 ustawy ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje

emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1. Dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ust. 1, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia (ust. 2). Wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy (§ 2 ust. 1). Natomiast według § 3 za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudnienia”, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia.

Zgodnie z § 4 ust. 1 pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn i ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Na podstawie § 19 ust. 1 rozporządzenia, przy ustalaniu okresów pracy, o których mowa w § 2, uwzględnia się również okresy takiej pracy (służby), wykonywanej przed dniem wejścia w życie rozporządzenia.

Bezspornym jest, że skarżący nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego, osiągnął wiek 60 lat i na dzień 1 stycznia 1999 roku legitymował się, co najmniej dwudziestopięcioletnim stażem pracy.

Sporne jedynie pozostawało, czy skarżący udowodnił co najmniej 15 letni okres wykonywania pracy w szczególnym charakterze w związku z zatrudnieniem w Zakładzie Usług (...) Sp. z o. o. w L.

Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie wskazuje, że prace wykonywane przez wnioskodawcę od w Zakładzie Usług (...) Sp. z o. o. w L. od dnia 1 sierpnia 1983 roku do 31 grudnia 1998 roku na stanowisku elektromontera rozdzielni były pracą wykonywaną w szczególnych warunkach. Skarżący wykonywał wówczas stale i w pełnym wymiarze czasu pracy czynności określone w wykazie A Dział II –prace przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej i ciepłej oraz przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych.

Należy w tym miejscu podnieść, że wymienione w świadectwie pracy stanowisko zajmowane przez wnioskodawcę nie musi być zgodne w ujętych w przepisach resortowych. Różnice w tym zakresie nie stanowią przeszkody do ustalenia skarżącemu prawa do emerytury w oparciu o nie. Zgodnie bowiem z ustalonym już orzecznictwem Sądu Najwyższego prawo do emerytury będące przedmiotem niniejszego postępowania nie jest uzależnione od przepisów resortowych, lecz uregulowane zostało w sposób ścisły w art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (wyrok Sądu Najwyższego z 21 kwietnia 2001 roku II UK 337/03 OSNAPiUS z 2004 roku Nr 22, poz. 392).

Przez sporny okres skarżący zajmował się pracami przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej oraz przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych. W świetle powyższego nie ma podstaw, aby kwestionować, iż w spornym okresie wykonywał pracę określoną w wykazie A dziale w dziale II Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Okres tej pracy wynosi 15 lat, zatem w ocenie Sądu został spełniony sporny warunek niezbędny do ustalenia prawa do wcześniejszej emerytury.

Z tych względów, na mocy powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ §2 kpc, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił wnioskodawcy prawo do emerytury w szczególnych warunkach.

Sąd Okręgowy na skutek omyłki ustalił wnioskodawcy prawo do emerytury od dnia(...)roku, która to data nie jest ani datą złożenia wniosku ani datą ukończenia 60 lat.

Emerytura winna być ustalona od dnia złożenia wniosku tj. od dnia(...) roku.

Ponieważ wnioskodawca wygrał sprawę, należało uwzględnić jego wniosek o zasądzenie kosztów procesu na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Na koszty te składa się wynagrodzenie reprezentującego wnioskodawcę pełnomocnika w kwocie 60 zł zgodnie z § 11 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2002.163.1349 ze zm.).